

моряватъ. Марийка все по-често си заплиташе краката въ дългата антерия. Въ това време Гаврилъ и още двѣ момчета започнаха работа. Тѣ почнаха бързо съ ржцѣ и крака да работятъ: ту съ лопати трупача снѣга, ту съ колѣнѣ го налѣгаха и цѣли обсипани отъ глава до крака съ снѣгъ, ходѣха насамъ-натамъ като бѣли статуи. Гаврилъ работѣше най-много, той се запъхтѣ и безъ почивка се катерѣше по снѣжния купъ.

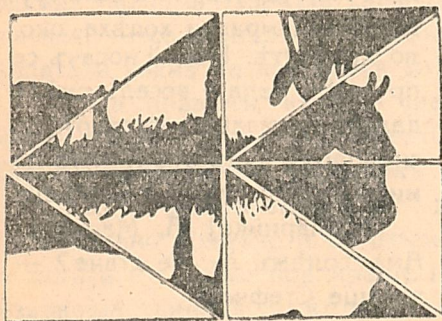
— Стига, другари! Не трѣбва вече снѣгъ! — викна Гаврилъ.

Носачитѣ захвърлиха лопати и насѣдаха кой на плета, кой направо на снѣга, а други отидоха при голѣмитѣ работници и съ ржцѣ отзадъ съ любопитство ги гледаха като работятъ.

Полека, полека отъ голѣмия снѣженъ купъ излѣзе голѣма и висока човѣшка фигура — само че безъ крака, — тѣ като че бѣха заринати въ земята.

Ето ти вече гърдитѣ, гърбътъ, дебела шия и голѣма неправилна глава. Вмѣсто ржцѣ затъкнаха въ плещитѣ му двѣ криви тояги и ги облепиха съ снѣгъ. Сега остана да направятъ лицето: намѣсто очи издълбаха съ прѣсти двѣ дупки, вмѣсто носъ залѣпиха парче заледенъ снѣгъ, промушиха съ тояга една уста безъ зѣби, залѣпиха и двѣ доста голѣми уши. А Стефчо донеси отъ нѣкъдѣ една вѣхта шапка и я наложиха на главата му. И всички извикаха като изъ едно гърло: „ураа!...“ и дълго се смѣха, пущаха шеги, играха.

П. Засодимски.

Копирайте на тънка хартия тази рисунка. Слѣдъ това изрѣжете тъмнитѣ фигури и ги съединете така, че да се образува силуета на едно животно.

Който пръвъ ни изпрати добръ изработена тази работа, ще получи подарѣкъ книжката „Снѣжниятъ човѣкъ“, която е съ много хубави цвѣтни корици.